

Waat' säh sull lops kõrwa juurika pihta!
Poisi käed oliwad üsna paksu wõiiga koos.
Mis nüid enam tunnistusmehi tarwis? Ufi
oli selge — poisš süidlane. Nüid wiidi teda
torni; aga kus kohta? — Mõtelge — lam-
mašte ja wasikate lauta!

Kurjategija oli nüid luku taha pandud ja
pulmalised läksiwad tuppä, kus n'ad selle
pragina mälestuseks „karakast“ (wiina) rui-
pasiwad, siis heidedi weel natukene koidu-
unele. No muidugi, seda kulus weel ära!

Hommiku, kui walgeks läks, läksiwad tüd-
rukud lauda juurde loomi tallitama. Ja kui
n'ad lammašte lauta astusiwad, leidsiwad
n'ad jälle midagi uudist. Wana sarwik lam-
mas ja suur punane wasikas oliwad sirgu
maas, toš wälja läinud! — „Kas ta 'pole
jälle temp! Tuline pirakas, wõta sina poisši
weel ära! misjuguse kurja ta jälle walmis
teinud!“ karjusiwad tüdrukud ja jooksiwad
suure kisaga tua juurde ning teatasiwad seda
peremehele. Peremees läks lauta, wõttis
poisi tuttupidi kinni, raputas teda, et jalad

wilpusiwad all, ja káratas: „Mis pagana
tempu sa siin jälle oled teinud?“ Poisš ütles:
„Mis ma siis hirmuga pidin tegema, kui
„wana sarwiline“ pimedas lautas mu kallale
tuleb, keda ma kuradi armastin olewat?! Ma
sain ühe poole aiateiwast kätte ja serwasin
t'ale sellega kohe õnneks sarwede wahale —
— kriiksus weel korra — oligi wait. Mull
oli hää meel, et saatanast lahti sain. Aga
näe raibet! — Natukese aja pärast hakkas
üks jälle minu jalgu lakkuma ja tõmmas
kolm korda keelega minu jala säärt mõõda
ülešse. Mull oli suur hirm, mõtlesin et
kurjadwaimud mind nüid lausa kiusama tu-
lewad! Kas sellest küllalt ei mõjunud, et
ma ühe juba maha löin? Aga sa põrgu
fortš! Küll ma sinule kaa oma pööna an-
nan, kui mind rahule ei jäta! áhwardasin
ma teda. Aga mis ta saatanas sest hoolis!
lakkus aga edasi. Nüid tõmmasin wemla
winna ja wirutasin umbes ühe tubli plaksu
wastu pääd, et aga rõõgatas — ja oligi
wait. Pääle seda ei julgenud keegi mind